

LES NOVES RELACIONS CATALUNYA / ESPANYA: L'ECONOMIA

Mediocritat garantida o canvi incert?

Antoni Bosch

Entre els articles publicats en aquesta sèrie sobre Espanya i Catalunya, n'hi ha dos que m'hauria agradat haver escrit.

El primer és l'article de Jordi Galí, en què l'autor es planteja la pregunta de per què voldriem la independència, i contesta afirmant que ens convé en la mesura que ens permeti modernitzar l'Estat. M'interessen menys els articles aritmètics que, després de sumar i restar una estona, i abusant de supòsits hipotètics, confirmen, oh, sorpresa!, el *parti pris* previ de l'autor.

Escolteu, si a curt termini guanyem o perdem uns quants milions resulta irrellevant. El que

Una cosa és clara: l'Estat espanyol, controlat per partits dividits i provincians, no dona més de si

importa és si serem capaços de convertir Catalunya en un Estat modern i, si ho aconseguim, els milions, i moltes coses més, ja arribaran per si sols. Per deixar-ho ben clar: si ens cal la independència és perquè ens pot permetre fer el cop de volant indispensable per redreçar el futur de Catalunya i, per via de la imitació,

A. BOSCH, professor de la Universitat Pompeu Fabra

Enfocats cap al futur? El 20 d'octubre passat, el tren d'alta velocitat (AVE) començava les proves al tram que l'ha conduir fins a Girona

qui sap si també el d'Espanya.

El segon article que m'hauria agradat escriure és el que va signar Francisco Longo. Efectivament, com diu l'autor, si a la Catalunya independent es tracta de modernitzar l'Estat, la història dels trenta darrers anys de govern de la Generalitat no ens permet ser precisament optimistes. A Catalunya hem adoptat les formes burocràtiques de l'Administració espanyola, no hem estat ca-

paços de tirar endavant una llei electoral pròpia ni de posar fi a la corrupció i el clientelisme, per esmentar només dues mancances sonades.

D'altra banda, no podem oblidar alguns èxits evidents, com el del sistema educatiu català, que ha aconseguit mantenir estretament cohesionades dues comunitats de parla diferent, o els avenços en el camp de la recerca. Però en essència, a Espanya i a Catalu-

nya, els hàbits de l'Administració, les formes de la política i els resultats econòmics i socials han estat molt semblants.

Compartida la tesi de Galí que la independència ha de ser la porta que doni pas a la modernització de l'Estat, i compartida també la visió tirant a pessimista de Longo, ha arribat la meua hora de fer balanç.

D'una banda, tenim una independència que hauria d'obrir-

nos uns horitzons de renovació i modernitat. De l'altra, tenim l'experiència de govern dels partits catalans, que convida a un considerable pessimisme. Què podem fer, doncs?

Una cosa em sembla clara. Com també deia Jaume Ventura en aquestes mateixes pàgines, l'Estat espanyol no dona més de si. Controlat per dos partits internament dividits, provincians, mancats d'idees i, encara més, d'iniciativa; incapaç de reformar l'Administració, la justícia o les

La independència ens pot aportar les energies per canviar unes infraestructures que semblen caduques

regles del joc econòmic; obtús fins a la paròdia per entendre la veu de Catalunya, aquest Estat espanyol, si hi continuéssim lligats, ens aboca a una mediocritat sense fi.

Arribats a aquest punt, la independència, d'altra banda, ens hauria d'ofrir un nou ventall de possibilitats, i ens pot proporcionar, si l'aconseguim, les energies indispensables per canviar unes estructures administratives i institucionals caduques. El dilema és cru: es tracta de triar entre la garantia de mediocritat i el progrés incert. Un dilema que per alguns serà esfereïdor i per altres il·lusionador, però que no deixa de ser el nostre dilema, real i del qual no podem escapar. ●